

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

พระอาจารย์สงบ มนสฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรมะ เพราะคำว่า “ตั้งใจ” มันเปิดหัวใจใจ ภาชนะที่คว่ำไว้ ถ้วยชามคว่ำไว้ ฝนตกแดดออกมันไม่ได้ประโยชน์อะไรทั้งสิ้น แต่ถ้าหงายมันขึ้นมาไง ถ้างายมันขึ้นมา ฝนตกแดดออกมันก็จะได้น้ำ ได้เศษน้ำ ได้ฝุ่น ได้ตะกอนต่างๆ ลงสู่ถ้วยชามนั้นบ้าง

หัวใจของเรา หัวใจของเราไง ถ้ามันคว่ำ ด้วยทวิภูมิมานะ ด้วยความเห็นของตน “ธรรมะ เป็นของเก่า ของล้าสมัย ของครี เดียวนี้สมัยใหม่ สมัยใหม่เขาไปดาวเทียมกันแล้ว มันมีจรวด วิทยาศาสตร์เจริญมาก” วิทยาศาสตร์เจริญมาก โลกเจริญๆ เจริญด้วยฟันด้วยไฟ ด้วยฟันด้วยไฟ ไฟโทสะ ไฟโมหะ เผาผลนหัวใจของตนไง ถ้าไฟโมหะ ไฟโทสะจะเผาผลนหัวใจของตน ธรรมโอสถ ธรรมโอสถ ถ้าธรรมโอสถ เห็นใหม่ ธรรมโอสถที่เข้าไปชำระล้าง เข้าไปทำให้หัวใจเรา ร่มเย็นเป็นสุขขึ้นมาบ้าง ร่มเย็นเป็นสุขขึ้นมาบ้างนะ

เวลาเกิดไฟป่า ไฟป่า ถ้าใครดับไฟป่าได้ เขาปลื้มใจ เขาภูมิใจ เพราะเขาได้ดับไฟป่าอัน นั้น เพราะเราเห็นใจ แต่ไฟโทสะ ไฟโมหะในหัวใจเราไม่มีใครเห็นใจ แต่มันเผาแต่เราร้อนอยู่ใน หัวใจของเราเห็นใจ ฟังธรรม ฟังธรรม ฟังธรรมเพื่อทำเหตุนี้ไง ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้ คนถ้ามีอำนาจ ความสำเร็จขึ้นมามันจะมีการกระทำ ถ้าไม่มีการกระทำ สิ่งการกระทำต่างๆ สิ่งที่เป็นอาหาร บั๊จจัย เครื่องอาศัย บั๊จจัยเครื่องอาศัย เลี้ยงชีวิต ธรรมโอสถสังฆธรรมอันนั้นจะเลี้ยงหัวใจของตนไง แต่ ทำกันไม่เป็นนะ ทำกันไม่ได้ พอทำกันไม่เป็น ทำกันไม่ได้ เราก็พยายามตะเกียกตะกาย

ดูสิภาชนะที่คว่ำไว้ เราจะหงายมันขึ้นมา หงายขึ้นมาด้วยความทุกข์ความยาก หงาย ขึ้นมาด้วยความยากลำบากมหาศาล เราหงายไม่เป็น มันก็หงายไม่ได้ไง

เวลาบ้านเรือนของเรา เห็นใหม่ สิ่งที่เป็นขยะมูลฝอย เราใช้ไม้กวาด ไม้กวาด ไม้กวาด นั้นเขาไว้ทำความสะอาดนะ แต่ถ้าบ้านใครเป็นบ้านที่ปูพรม เขาใช้เครื่องดูดฝุ่น เครื่องดูดฝุ่นนะ เครื่องดูดฝุ่นมันดูดฝุ่นอันนั้น แต่ของเรา เราไม่มีทั้งเครื่องดูดฝุ่น ไม่มีสิ่งใดเลย เราผ้าปูที่นอน

เวลาเราทำความสะอาดเราก็ซัก ถ้ามันไม่สะอาดเราก็ตากแดด เราเอาไม้ตีเอาก็ได้ นี่พูดถึงว่า ในการทำความสะอาด ในการทำความสะอาด สิ่งที่เราใช้สอยมันมีหลากหลายมันมีหยาบ มี ละเอียด เห็นไหม

ในหัวใจของเราก็เหมือนกัน สิ่งที่เราพูด เราคิด เราเห็น เราพิจารณา ดูจิต ดูจิต ดู อารมณ์ทั้งนั้นนะ อารมณ์มันเกิดจากจิต โลกทัศน์ โลกทัศน์ เห็นไหม รู้ติจิต จิตเดิมแท้เวียนว่าย ตายเกิดในวัฏฏะมันมีวิชาครอบงำมัน เวลาด้วยบุญด้วยกุศลได้มาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็น มนุษย์ขึ้นมา เห็นไหม มนุษย์มีค่าเท่ากัน มนุษย์เหมือนกัน มีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ มนุษย์มี ร่างกายและมีความคิด ความคิด ความคิดเกิดจากจิตจากใจ เราไม่เคยเห็นจิตใจ ไม่เคยเห็น แล้วไม่รู้จักด้วย ไม่รู้จักเพราะมันไม่มีเครื่องมือเข้าไปสู่หัวใจอันนั้นไง

แต่ถ้าเครื่องมือนะ สติ มีสติมีสัมปชัญญะ เราทำความสงบของใจเข้ามา ทำความสงบ ของใจเข้ามา เราจะหงายภาชนะของเราขึ้นมาไง ถ้าเราจะหงายภาชนะของเราขึ้นมา เวลา หงายขึ้นมาแล้ว สัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถ้ามันเข้าไปสะท้อนหัวใจ สะท้อนหัวใจ ขนลุกขนพอง เวลามันเป็นจริงของมันขึ้นมา

แต่เวลาเราเชื่อมั่นของเรา ว่าเรามีสติ มีปัญญาของเรา เวลาเราค้นใจ ผลัดกันเกา เกา หลัง ผลัดกันเกาหลัง มันเกาหลังมันก็แค่ผิวหนัง มันจะเข้าไปถึงหัวใจได้อย่างไร นี่ก็เหมือนกัน เวลาคนเกิดมา เกิดมา เกิดด้วยอำนาจวาสนาของคนนะ คนเกิดมา เห็นไหม เกิดมาด้วยนา สว่าง พ่อแม่มีสถานะต่างๆ เกิดมาลูกก็มีความสะดวกสบายพอสมควร แต่เวลาเราเกิดมา เห็น ใหม

หมอชิวโกมารักจ้ เวลาเกิดมาแล้วเขาไปทิ้งในถังขยะ ทิ้งเลยนะในถังขยะ การทิ้งใน ถังขยะมันมีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลแล้ว เวลาทิ้งถังขยะ เวลาक्षत्रियไปเจอเข้า เอาไปชุบเลี้ยงไว้ในพระราชวังไง แล้วพอโตขึ้นมา พ่อกถามว่า “เกิดมาจากไหน เกิดมาจากไหน” “เกิดมาจากถัง ขยะ” ด้วยความเศร้าใจ ด้วยความปมด้อยของตนไง ก็ขอให้ไปศึกษา ก็ศึกษาจนเป็นหมอชิวก หมอประจำองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านู่นะ

เวลาคนมันชวนชวาย มันชวนชวายขึ้นมา ปัจจัยเครื่องอาศัยเลี้ยงชีพ เลี้ยงชีพ ความเลี้ยงชีพมันเกิดมาด้วยบุญด้วยกุศล ด้วยบุญด้วยกุศลคืออำนาจวาสนา คือจังหวะและโอกาสของคน เวลาจังหวะและโอกาสของคนมันมาพอดีทุกสิ่งทุกอย่าง มันเป็นไป

ไอ้ของเรามันขาดสน ขัดสน กรรมเก่า กรรมเก่า กรรมเก่าสิ่งที่ทำมาแล้วมันเป็นทัศนคติ กรรมเก่าใครเป็นคนทำ จิตนั้นเป็นคนทำ จิตเกิดเป็นอะไรก็แล้วแต่ที่มันทำสิ่งนั้น เพราะมันเกิดจากเจตนา เกิดจากใจของมัน

ใจของมันเวลากิเลสมันเร้าร้อน ความโลภ ความโกรธ ความหลงมันเผาผลาญหัวใจของเราเนะ เราก็อยากทำให้สมความปรารถนาของมัน พอทำเสร็จแล้ว กิเลสวัฏฏ์ กัมมวัฏฏ์คือการกระทำของตน ผลมันตกกับใคร กิเลสไม่ได้รับนะ กิเลสมันตัวผู้ตัวแห่ย์ ตัวกระตุ่น แล้วเราก็ทำตามมัน ทำตามมัน พอทำตามมัน แล้วมันตกที่ไหนล่ะ ตกที่ฐิติจิตใจ ตกที่ภวาสวะ ตกที่ภพของเราเนะ วิญญาณปฏิสนธิที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเนะ

แล้วเวลาเรามาเกิดเป็นเรา เป็นเรา ด้วยบุญกุศลได้เกิดเป็นมนุษย์ สิ่งที่ว่าพูดถึงเรื่องกรรม เรื่องกรรม เรื่องกรรมเห็นว่าที่มาที่ไปของมันเนะ เหตุและปัจจัยเนะ ไม่มีอะไรลอยมาจากฟ้าเนะ คนจะมีความรู้สึกนึกคิดมีการกระทำสิ่งใด กรรมเก่า กรรมใหม่ทั้งสิ้น กรรมเก่าคือการกระทำมา ที่เป็นจริต เป็นนิสัย ความชอบ ความชอบ ความไม่ชอบ ความปฏิเสธต่างๆ นี้กรรมเก่า

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครๆ ก็รู้ว่าดีทั้งนั้นเนะ แต่มันทำไม่ได้ ทำไม่ได้ เพราะมันขัดแย้งกับความรู้สึกนึกคิด เวลาไปวัดไปวาาก็ผลัดกันเกาหลัง มันคัน มันคัน แต่สติมันอยู่ในหัวใจเนะ สติขึ้นมาจากความระลึกรู้เนะ แล้วถ้ามันเป็นสมาธิ สมาธิเกิดจากใจของเราเนะ ถ้าเกิดจากใจของเรา เห็นไหม เวลาจะเป็นสังขจะความจริง วัดปฏิบัติ วัดปฏิบัติ เห็นไหม วัดปฏิบัติเวลาเราไปวัดที่ปฏิบัติของเขา ปฏิบัติของเขา เขาฝึกหัดสติ เขาตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา นี่การสิ่งใดมันต้องตื่นตัวเนะ

ไม่ใช่ไปวัดโดยทั่วไป วัดทั่วไปเขาก็ไปรับเงิน ไปมหรสพสมโภชพอใจ มันสะดวกมันสบาย สบายทุกอย่างเลย มันสบายกิเลสเนะ กิเลสมันไม่โดนขีดวงไว้ มันอิสระ

แต่พอกิเลสมันซัดวงไว้ เห็นใหม่ มันเริ่มยึดอัดขัดข้องไปหมดเลย กิเลสมันซัดไม่พอใจแล้ว อยากจะเป็นอิสระ พออิสระแล้วนะเราก็ไม่พอใจเหมือนกัน ทุกคนต้องการของดี ความดี สิ่งคุณงามความดีทั้งสิ้น แล้วคุณงามความดีมาจากไหนละ ก็มาจากมโนกรรม จากความรู้สึกนึกคิดของเรา มันเริ่มต้นมาจากที่นี้ไง ถ้าที่นี้ขึ้นมา เห็นใหม่ เครื่องมือที่เราจะเข้าไปค้นคว้าหาหัวใจของเรา เครื่องมือที่เราจะปฏิบัติของเรา มันต้องมีเครื่องมือของมัน

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีผลของมัน มันไม่ลอยมาจากฟ้าหรอก ลอยมาจากฟ้านั้นนะ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นปริยัตินั้นนะ ทฤษฎีนั้นนะ เกาหลัง พอมันเกานะ มันทุข์ยากนะ มันคันเกาแล้วหายนะ แต่ต้องเกาให้ถูกที่คันนะ ถ้าเกาไม่ถูกที่คัน ยิ่งเกานะ ยิ่งเกายังไม่หายคัน ยิ่งเกายังคันสองที่สามทีไปเลย นี่ใจศึกษามาแล้วก็สงสัยสงสัยมันจะเป็นอย่างนั้น จะเป็นอย่างนี้ จะเป็นอย่างนั้น แล้วเถียงกันปากเปียกปากแฉะเลยนะ

พุทธพจน์ พุทธพจน์ พุทธพจน์ สาธุ! สิ่งที่ว่าพุทธพจน์เราก็ศึกษานะ ครูบาอาจารย์เราก็ศึกษา ศึกษามาเป็นคุณงามความดีทั้งสิ้น ถ้าศึกษาเป็นคุณงามความดี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากว่าจะได้สิ่งนี้นั้นนะ คูสิพระปัจเจกพระพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ แต่ไม่ได้วางธรรมวินัยนี้ไว้ไง ว่าสั่งสอนไม่ได้ สั่งสอนไม่ได้ ได้! ได้ในทางที่ท่านสื่อสารความหมายของท่านได้ขณะนั้น

แต่ถ้าเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ ธรรมและวินัยที่วางไว้ สิ่งที่จะได้สิ่งนี้มา สิ่งที้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพฤติปฏิบัติเป็นพระโพธิสัตว์ มันน่าเห็นใจ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ตายซ้ำตายซ้อน ตายแล้วตายเล่า นี่ใจกรรมเก่าไง ซับสมมาเสียสละมา สละชีวิต สละทุกอย่าง สละเป็นหัวหน้าพาหมู่คณะ ถ้าเป็นฝูงสัตว์ก็เป็นหัวหน้าสัตว์ พาสัตว์ฝูงนั้นพ้นจากการไถ่ล่าของพราน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำมาอย่างนี้ ทำมาอย่างนี้ พอทำมาอย่างนี้ จนถึงพระโพธิสัตว์ เวลาสร้างสมมา สร้างสมมายาวนานมาก พอยาวนานมาก พอมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยอริยสัจ ๔ ด้วยสัจจะด้วยความจริง ด้วยอาสาชกขยัญญานในใจองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อันนี้เงี้ยที่มันรื้อคั้น รื้อคั้นถอดถอนอวิชชา คือพญามาร เวลาพญามารองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมไปแล้วนะคอตก เพราะไม่มีใครเคยรอดพ้นจากมือไปเงี้ย จนขนาดว่าลูกสาว ความโลภ ความโกรธ ความหลง นางตัณหา นางอรดีเห็นเข้า ก็ไม่เคยเห็นว่าพ่อคอตกอย่างนี้ ไม่เคยเห็นพญามารคอตก เห็นแต่เป็นเจ้าอำนาจบาตรใหญ่ เหยียบย่ำทำลาย ๓ โลกธาตุ ทุกคน ทุกหัวใจ ทุกมีความรู้สึกอยู่ในใต้อำนาจของมันหมดเลย วันนี้พ่อคอตกเลย

“ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ”

“อ้อ! เจ้าชายสิทธัตถะจะพ้นจากมือเราไปแล้วแหละ” สิ่งที่พ้นจากมือไปนี่เสียใจมาก เสียใจมาก

ลูกสาวบอก “ไม่ต้อง ไม่ต้องเสียใจ เดี่ยวจะไปยั่วไปยวนไปเอากลับคินมาเอง”

เวลาไปยั่วยวนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “มารเอ๋ย แม้แต่พ่อของเธอ พ่อของเธอ ความโลภ ความโกรธ ความหลง เรือน ๓ หลัง ยอดเรือน ๓ หลังคืออวิชชา เราได้หักมันแล้ว”

หักยอดเรือน เรือนยอดของอวิชชา สัจจะความจริงมันเป็นอย่างนี้ มันมีคุณค่าขนาดนี้เงี้ย ถ้ามีคุณค่าขนาดนี้ เวลามันจะมีการกระทำขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญานิติกรรมมาขนาดนั้น เวลาทำขึ้นมาเป็นสัจจะความจริงแล้ว เป็นความจริงแล้วเป็นวิมุตติสุข พ้นจากทุกข์ไป

ถ้าพ้นจากทุกข์ไป เราเป็นชาวพุทธ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาเงี้ย จะมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน เราก็มีโอกาส เวลาเห็นเขาร่ำเขารวย ก็อยากร่ำอยากรวยไปกับเขา นี่เงี้ย เวลาเขาประพฤติปฏิบัติพ้นจากทุกข์ไปก็อยากจะเป็นอย่างนั้น ก็ทำสิ ถ้าทำได้อย่างนั้นนะ เห็นเขาเป็นอย่างนั้น ก็ทำอย่างนั้นสิ แล้วทำอย่างนั้นทำไมทำไม่ได้ล่ะ เวลาจะทำขึ้นมามันก็อยู่ที่กรรมเก่า กรรมเก่าถ้าสร้างสมบุญญานิติกรรมมานะ เราทำคุณงามความดีของเรามานะ มันเห็นความดีเข้ากับความดีเงี้ย เข้ากันโดยธาตุ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมเงี้ย เวลาลูกศิษย์ของพระสาวรีบุตรพวกปัญญาชน พวกชอบปัญญาปัญญาวิมุตติ ถ้าลูกศิษย์ของพระโมคคัลลานะชอบกฏธิชอบเดช เป็นเจโตวิมุตติ เข้ากันโดยธาตุ แล้วเข้าแล้วมันพูดมันเข้าใจ มันรู้กัน มันไปทางเดียวกันหมดเลย

ลูกศิษย์เทวทัตลามกหมดเลย เพราะหัวหน้าคิดแต่โลกธรรม ๘ มีลามกเสื่อมลามก มียศเสื่อมยศ คิดแต่ยศถาบรรดาศักดิ์ คิดถึงแต่การปกครองสงฆ์ คิดแต่ข้างนอก คิดแต่หมู่คณะ คิดแต่จะเอาชนะเขา

แต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เห็นใหม่ จะเอาชนะกิเลส เวลาไปฟังธรรมของ พระอัสสชิ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เวลาเราจะดับกิเลสต้องดับที่เหตุ นั้น แล้วเหตุอยู่ไหนล่ะ ผลัดกันเกาหลังใช้ใหม่

เวลาภาวนานะ คันตรงนั้น คันตรงนี้ แล้วก็เกา เกาอยู่นั่นนะสิ มันอยู่ที่ผิวหนัง มันไม่เข้าไปถึงหัวใจหรอก แล้วที่เราไปวัดปฏิบัติ ปฏิบัติ เพราะวัดปฏิบัติเขาพยายามจะเข้าหาหัวใจของเขา เขาพยายามรักษาของเขา เขาถึงมีข้อวัตรปฏิบัติของเขา เขาจะตื่นตัวตลอดเวลา การตื่นตัว เพื่อไม่ให้กิเลสมันครอบงำ ถ้าไม่ให้กิเลสมันครอบงำมันต้องตื่นตัว

เวลาหลวงตาท่านสอน “**พระต้องเป็นพระกันเบา ลุกง่าย ใปง่าย ต้องทำได้ ทุกอย่างได้ อย่าไปอึดอาดยึดอาด**” อึดอาดยึดอาดมันพอใจนะกิเลสยึดแล้วนะ กูวางยามันแล้ว เตียวมันก็จะบอก อู๋ย! เตียวก่อน นอนไปพักหนึ่งก่อน มันวางยาแล้ว พอกิเลสวางยาไปเชื่อมันแล้ว เพราะอะไร เพราะเราสบายใจ เราสบาย เราสบายกิเลสมันก็วางยามันก็ชอบใจใจ

แต่ถ้าเราเชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนใจ “**ให้กันเบา ให้ลูก ให้การกระทำ ให้กระฉับกระเฉง ให้ตื่นตัวตลอดเวลา**” นี่การฝึกหัด ฝึกหัด ฝึกหัดจากข้างนอกนะ ข้างนอกเขาเกาหลังกันใจ

แต่เราทำความจริงมันตรงข้ามกับเขาใจ เวลาตรงข้ามกับเขา เพื่ออะไร ก็เพื่อฝึกหัด เพื่อเป็นจิตนิสัย เพื่อการค้นคว้า เพื่อการจะเข้ามาสู่ใจของตน การเข้าสู่ใจของตน ใจมันนี่มันวอล อ่อนหวานขนาดไหน ในหัวใจของตนมันเป็นนามธรรม นามธรรมนะ แล้วเอาอะไรไปจับมัน เอาอะไรไปจับมัน นี่ใจเวลาเขาทำความสะอาดบ้าน เขาต้องมีไม้กวาด มีเครื่องดูดฝุ่น เขามีผ้าเช็ดถู เช็ดโต๊ะต่าง ๆ เขามีหมัด แล้วยังมีแอลกอฮอล์เช็ดกระจกอีกนะ

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจเราจะเอาอะไรไปทำมัน ถ้าไปทำมันเราก็ฝึกหัดของเราอย่างนี้ ถ้าเราฝึกหัดอย่างนี้ เวลาทำอย่างนี้แล้วมันก็เหมือนเราตักอาหารใส่ภาชนะ เรามีถ้วย มีจาน เราตัก

อาหารใส่ เราก็มีอาหารของเรา นี่ก็เหมือนกัน เรามีการกระทำของเรา เราก็ตัด เราตัดคุณงามความดี ตักศีล ตักสมาธิ ตักปัญญาเข้าสู่หัวใจของเรา เราไม่ได้ตัด ไม่ได้เติมต่อสิ่งใดเลย เราจะมีอะไร ก็มีภาชนะเปล่าๆ ใส ภาชนะเปล่าๆ มันภาชนะที่บุญกุศลมันสร้างมา ให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์นี่ไง

ถ้าได้เกิดเป็นมนุษย์เพราะมีกายกับใจ กายกับใจ เราถึงรู้สึกวิธีการค้นคว้าหาใจของตนไง ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ไปดูลัทธิศาสนาอื่นสิ รบพระเจ้าตัดสิน รบวันซีชะตา ฮะ! เฮ้ย! เราทำความดีทำไมต้องให้คนอื่นซีชะตาด้วย ของเราไม่มี

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านปฏิเสธหมดนะ เทวดา อินทร์ พรหมทั้งหลาย ไม่มีอยู่ที่การกระทำของเราทั้งนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านบรรลุนิพพานหมดแล้ว ตรัสรู้ธรรมแล้ว เทวดา อินทร์ พรหม เทวดา อินทร์ พรหมนะ ที่ว่ารอมมาตัดสิน รอมมาตัดสิน ยังมาขอพึ่งเทศน์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราเลย

นี่ไงพึ่งเทศน์ พึ่งเทศน์ อยากรู้เรื่องอะไร อยากรู้เรื่องอะไร คนอยู่ในชั้นพรหมก็พรหมวิหาร ๔ อยู่ในชั้นของเทวดา เห็นไหม เทวดาเป็นเรื่องทิพย์สมบัติ เรื่องทาน เรื่องต่างๆ เรื่องอภัย เวลาหลวงปู่มั่นท่านสอนไง

หัวใจที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะที่มีบุญกุศลอย่างนี้ แล้วมาเกิดเป็นเราอยู่ที่นี่ พอเกิดเป็นเรา เรามองไม่เห็นนะ เราเห็นแต่โลกธรรม ๔ ธรรมะเก่าแก่ของดั้งเดิม มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ยศถาบรพาศักดิ์ แต่ธรรมชาติของสิ่งมีชีวิตมันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ต้องดำรงชีพอยู่แล้ว เราก็หาดำรงชีพเพื่อดำรงชีพ แล้วมีสติปัญญาเหนือกว่านั้นไง

เวลาครูบาอาจารย์ของเราจะ ดูสติดูพระอัญญาโกณฑัญญะ เวลาพึ่งเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาตรัสรู้เป็นพระอรหันต์แล้ว เข้าอยู่ป่าอยู่เขาเลย มันเหนือโลกใจเหนือโลกธรรม เหนือลาภ เหนือสักการะ เหนือทุกอย่าง

แต่ถ้าเป็นธรรม เป็นธรรมนะ อย่างหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็เหนือทุกอย่าง เหนือทุกอย่างแต่ที่ท่านเกิดจากธรรม เกิดจากธรรมไง ครูบาอาจารย์ของเราจะ เวลามันทุกข์มันยาก

ทุกคนมันมีประจำหัวใจทั้งสิ้น ความทุกข์ความยากมันบีบมันคั้น แหม! มันทุกข์มากนะ แล้วเวลากิเลสมันอ้อยมันอิ่ง มันวางยาแล้วมันกระที่บซ้ำ แหม! เจ็บซ้ำน้ำใจ

จนหลวงตาเวลาท่านปฏิบัติ เห็นไหม เวลาอดอาหาร ไปบิณฑบาตไม่ไหว จนท่านบอกว่าไอ้โฮ! จนร้องไห้ น้ำตาไหลมันทุกข์ยากขนาดนั้นนะ นี่เวลากว่าจะมาเป็นครูบาอาจารย์ของเรา “เออ! มึงเอาภูขนาดนั้น ถ้าวันไหนกูตั้งลำได้ กูจะเอาให้เต็มทีเลย” นี่มันถึงเดินจงกรมได้ทั้งวันทั้งคืนไง มันถึงมีสัจจะความจริงใจ เพราะมีสัจจะความจริงขึ้นมา ภาชนะที่หงายขึ้นมาแล้วไง ภาชนะที่หงายขึ้นมาแล้ว

เราจะเอาสัจจะ เอาความจริง เราจะประพฤติปฏิบัติเราทำเพื่อใคร ถ้ามันทำเพื่อเรา เราเห็นว่าทำเพื่อเรา เราเห็นว่าเป็นประโยชน์กับเรา เราเห็นว่าจิตมันพุ่งชานมันเป็นอย่างนี้ เวลาจิตสงบมันเป็นอย่างนี้ เวลาจิตมันยกขึ้นสู่วิปัสสนา ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากจิตของเรา อย่างนี้ ปัญญาที่เกิดจากจิต จิตที่มีอำนาจวาสนา จิตที่มันกระทำ ปัญญามันหมุนตัวๆ ไอ้โฮ! ระหว่างธรรมะกับกิเลสมันต่อสู้อยู่กลางหัวใจ

“ละกิเลสแต่ไม่เคยเห็นกิเลส ภาชนะก็ไม่ต้องคว่ำ ไม่ต้องหงาย ปล่อยให้มันจมดินอย่างนั้นนะ แหม! ศีกาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ไอ้โฮ! ธรรมะนี่สิ้นสุด”

ตกลง! โลกเป็นอย่างนั้น ด้วยอำนาจวาสนาของคนที่ย่อนแอ เชื่อง่าย เห็นแต่เปลือกภายนอก แล้วก็คล้อยตามกันไป ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านแสดงกาลามสูตรไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ไม่ไว้ใจใครเชื่อใครทั้งสิ้น

เราฟังธรรม ฟังธรรม ฟังธรรมเพื่อสร้างศรัทธา ให้ความมั่นคงในใจของเรา แล้วเราก็พยายามจะประพฤติปฏิบัติของเรา ทุกคนต้องหายใจด้วยจมูกของตน ปัจจุบัน สันติปฏิวัติไป ถ้ามันหายใจด้วยจมูกของตน มีสัจธรรมในใจของตน มันต้องมีสัจธรรมก่อน มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา มันจะมีความสุข ไอ้โฮ! มันมหัศจรรย์ เวลามันทุกข์ มันทุกข์ยากอย่างนั้นนะ แล้วเวลาไฟ ความโลภ ความโกรธ ความหลงมันบีบมันคั้นหัวใจ มันทุกข์มันยาก มันเจ็บแสบปวดรื้อนขนาดไหน

เวลาเกิด เห็นไหม เกิดมหาสติ มหาปัญญาขึ้นมา เหยียบหัวมันนะ แล้วเหยียบหัวมันจมดินเข้าไป แล้วพิจารณากันนะ เวลาหลวงตาท่านสอน ไอ้โฮ! มหัศจรรย์ เห็น

กับตา เห็นกับตา สดๆ ร้อนๆ นะ ถ้ามันไม่เกิดขึ้นบนจิต ไม่ใช่มรรค ถ้ามันไม่เกิดขึ้นบนจิต ไม่มีการกระทำ ถ้ามันไม่เกิดขึ้นบนจิต ไม่มีภาวนามยปัญญา

ถ้ามันเกิดขึ้นบนจิตแล้ว พอมันเกิดบนจิตบนใจดวงนั้นแล้ว แล้วอะไรมันจะเป็นความลึกลับล่ะ อะไรจะเป็นความซับซ้อนล่ะ ที่ว่าใจที่ไม่เคยหา หาไม่เจอ เวลามันเป็นจริงๆ อะไรมันลึกลับ มันซับซ้อน ก็เราทำเองทั้งสิ้น ของในครัวเรามีอะไรลึกลับซับซ้อน เพราะเราก็เป็นคนสะสมไว้เอง ข้าวปลาอาหาร แล้วเราก็ไปเปิดมาทำเอง เราไปเปิดมาปรุงเอง เป็นอาหารเราก็กินเอง มันลึกลับซับซ้อนตรงไหน

แต่ถ้าคนไม่มีสติ เราไม่มีบ้านไม่มีเรือนเลย หาจิตตัวเองไม่เจอเลย ลึกลับซับซ้อนนะ ตัวเองหาไม่เจอ ประตูเข้าออกก็ไม่รู้จัก สิ่งที่จะปรุงอาหารก็ไม่มี เวลาที่มีสมาธิ สมาธิก็พร้อมที่จะสร้างปัญญา ปัญญาที่มันเกิดขึ้นมา ทำขึ้นมาให้มันเป็นของเรา เวลามันเป็นสักจะเป็นความจริงขึ้นมา มันมหัศจรรย์อย่างนั้นไง ถ้ามหัศจรรย์อย่างนั้น มันถึงมีคุณค่าในชีวิต สิ่งที่เป็นสมบัติของเรา สมบัติของเรา เราแสวงหาอย่างนี้เพื่อประโยชน์ของเรา พังธรรม พังธรรม

ถ้าโดยทั่วไป ไซ้! เราไปทำบุญกุศลที่ไหนก็ได้ ผลัดกันเกาหลี เวลาคนไหน เวลามันทุกข์ มันยากมันก็อยากจะทำบุญบารมี เวลามันทุกข์มันยากมันก็อยากจะทำบุญกุศล ผลัดกันเกาหลี แต่ถ้าจะเอาจริงเอาจัง เรามีไม้กวาด เราต้องซื้อไม้กวาด เราต้องถักของเรา เรามีผ้าเช็ดต่างๆ เราเตรียมตัวของเราไว้ เช็ดถูบ้านเรือนของเรา เรากระทำของเรา ถ้าละเอียดอ่อนก็ใช้เครื่องดูดฝุ่น ใช้แอลกอฮอล์เช็ด เดี่ยวนี้มีเชื้อโรค เช็ดๆ เลย

หัวใจมันก็สะอาดแวววาว แวววาวจากอะไร ลงมือทำทั้งนั้น ลงมือทำด้วยความรู้สึกนึกคิดจากภายใน ภายในนะ มันคิดงาน คิดงาน คิดงานคิดออกมา คิดเป็นหน้าที่รับผิดชอบ เวลาคิดค้นคว้าในสังฆธรรม ตรีกาในธรรม ตรีกาในธรรม จนถึงที่สุดแล้วนะ จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นความรู้สึกนึกคิด ความคิด ความคิด จิตมันเห็นหมดเลย จิตมันจับได้หมด ถ้ามันจับไม่ได้มันจะแยกแยะอะไร มันจะเป็นสติปัญญา ๔ ตรงไหน มันจะแยกกิเลสอย่างไร

มันไม่รู้ไม่เห็นนะ ผลัดกันเกาหลีอยู่นั่นนะ แล้วก็ยกยอปอปั้นกัน แต่เวลาครูบาอาจารย์ หลวงตา ใหม่ๆ ใครไปชื่นชมท่าน ท่านถามรู้ได้อย่างไร จิตใจ หัวใจที่มันไม่เคยรู้เคยเห็น มันจะมาชมเรา มันจะบอกว่าเอ็งดี เอ็งยอด ใ้ฉันสอพลอนี้หว่า นี่ไง ท่านไม่ชอบ ไม่รู้ก็ว่าไม่รู้

ถ้ารู้แล้วพยายามขวนขวาย พยายามกระทำ เห็นไหม สร้างคุณงามความดี
หงายภาชนะเราขึ้นมา แล้วสร้างประโยชน์กับหัวใจของเรา เอวัง